

Nr 348.

Av herr **Spångberg m. fl.**, om utvidgning av under 1 § fattigvårdslagen hänförd fattigvård.

Fattigvårdslagens första paragraf stadgar, att minderårig eller den, som i följd av ålderdom, sjukdom, lyte eller eljest bristande kropps- eller själskrafter är oförmögen att genom arbete försörja sig, skall erhålla fattigvård. För beviljande av fattigvård i andra än här uppräknade fall äger fattigvårdssamhälle bestämma de grunder, som böra iakttagas. I övrigt ankommer på fattigvårdsstyrelsen att meddela fattigvård i den mån styrelsen prövar nödigt.

Paragraf 23 stadgar åliggande för fattigvårdsstyrelsen att ombesörja, att den, som vistas inom samhället och finnes vara i behov av fattigvård, erhåller sådan. Med dessa stadganden borde en fattigvårdsstyrelse vara förpliktad lämna varje nödlidande, även sådana som genom arbetslöshet eller otillräcklig inkomst befinner sig i nödläge, hjälp. Så torde kanske även en del fattigvårdsstyrelser i något fall tolka lagen. Andra fattigvårdsstyrelser däremot saknar vilja eller tror sig ej ha rätt att hjälpa exempelvis en nödlidande ensamstående frisk man eller kvinna, vars nödläge uppstått genom arbetslöshet. Denna kastas in i svält och umbäranden tills hon dukar under av sjukdom. Överordnade myndigheter anser sig på grund av lagens ordalydelse ej kunna ålägga en oförstående och ovillig fattigvårdsstyrelse att hjälpa nödlidande i här anförda fall.

När fattigvårdslagen genomfördes torde riksdagen ej räknat med en omfattande arbetslöshet även bland unga, friska människor och därför ej medtagit arbetslöshet som skäl för erhållande av fattigvårdshjälp. Utvecklingen sedan dess har emellertid kastat många friska människor ut i arbetslöshet och därav föranledd nöd. Ett förhållande så väl känt, att det här ej närmare torde behöva exemplifieras. Ingen vågar öppet framträda och förklara att dessa människor bör svältas tills de nedbrutits av sjukdom innan de hjälpas. Men i det praktiska livet tolkar många fattigvårdsstyrelser lagen på sådant sätt. Man möter ibland från fattigvårdsstyrelser beklaganden över detta tillstånd, då de i rädsla ej vågar hjälpa en nödlidande innan han brutits av sjukdom.

För vår del skulle vi vara böjda att tolka fattigvårdslagens nuvarande ordalydelse så, att alla nödlidande, även ensamstående och unga, som ännu ej fysiskt brutits ner av umbäranden, ha rätt till hjälp. Men, som ovan framhållits, de flesta fattigvårdsstyrelser ger lagen en annan tolkning.

Det är på tiden att en ändring i här berörda förhållanden kommer till stånd. Med understrykande av att arbetslösa bör beredas utkomst på annat sätt än genom fattigvård hävdar vi med bestämdhet den uppfattningen att alla nöd-

lidande, som är i behov av hjälp, genom fattigvårdsvård, också skall ha möjlighet att erhålla sådan. Riksdagen bör därför göra ett bestämt uttalande i denna riktning. Lämpligast anser vi vara att i lagen införa sådan bestämmelse som ålägger fattigvårdsstyrelse att lämna hjälp i här ovan påtalade fall. Vi hemställa därför,

att riksdagen måtte besluta sådant tillägg i § 1 fattigvårdslagen, att genom arbetslöshet nödlidande person skall äga rätt till fattigvård.

Stockholm den 22 januari 1936.

Aug. Spångberg.

Arv. Olsson.

Torsten Henrikson.

Albin Ström.

K. Kilbom.

Nils Flyg.

Viktor Herou.

Verner Karlsson.
